

Sygn. akt IV Ca 861/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska - Żuczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu(...) z siedzibą w K.

przeciwko D. B.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt VII C 571/15

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 861/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo (...) Funduszu (...) z siedzibą w K. skierowane przeciwko D. B. o zapłatę kwoty 604,13 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy wskazał, że dochodzona należność wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z (...) Sp. z o. o. w W., która następnie w dniu 10 kwietnia 2014 r. zawarła z powodowym Funduszem umowę sprzedaży wierzytelności.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód nie wykazał istnienia wierzytelności, która miałaby przysługiwać (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. wobec pozwanego. Nie przedstawił bowiem żadnych dowodów skutecznie wskazujących, by pozwanego łączył z pierwotnym wierzycielem stosunek prawny, w ramach którego powstać miała dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność. Powód nie przedstawił umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na którą powołał się w pozwie. Sąd wskazał, że nie znając treści tej umowy nie było możliwe ustalenie, jakiego rodzaju zobowiązanie łączyło strony, na czym miałyby polegać świadczenie pozwanemu przez pierwotnego wierzyciela oraz na jakiej podstawie naliczane mogły być kary umowne.

Sąd odmówił mocy dowodowej przedstawionej przez powoda niepoświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 30 lipca 2011 r. Oddalił nadto wniosek powoda o zobowiązanie (...) Sp. z o. o. w trybie art. 248 § 1 kpc do udzielenia informacji, czy wierzytelność przysługująca przeciwko pozwanemu ujęta w wyciągu z wierzytelności została nabyta przez powoda, a nadto na jakiej podstawie – z jednoczesnym zobowiązaniem pierwotnego wierzyciela do przedłożenia wyciągu z listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy cesji z dnia 10 kwietnia 2014 r. w odniesieniu do wierzytelności przysługującej od pozwanego.

Powód wnosił nadto o zobowiązanie pierwotnego wierzyciela do udzielenia informacji na temat stanu zadłużenia pozwanego na dzień zawarcia umowy cesji między pierwotnym wierzycielem a powodem w odniesieniu do wierzytelności przysługującej przeciwko pozwanemu. Sąd wskazał, że art. 248 kpc nie stanowi podstawy do zobowiązania podmiotów trzecich do udzielania informacji, a jedynie do przedstawiania dokumentów, które są w ich posiadaniu. Wskazał także, że powód, poza wyciągiem z listy wierzytelności, nie wskazał, do złożenia jakich dokumentów Sąd miałby zobowiązywać pierwotnego wierzyciela, przy czym sama poświadczona przez pełnomocnika powoda umowa sprzedaży wierzytelności z załącznikiem nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

Sąd wskazał ponadto, że niepoświadczona kopia noty debetowej nie mogła stanowić podstawy do wykazania istnienia, ani wysokości dochodzonej wierzytelności. Jest to bowiem dokument prywatny i nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia umowy oraz jej wykonania lub niewykonania. Zdaniem Sądu Rejonowego z przedłożonego materiału dowodowego nie wynikało także, w jaki sposób umowa miałaby zostać wypowiedziana, czy i kiedy miało to zdarzenie nastąpić. Także podstawa naliczania wysokości kary umownej nie została udowodniona – w szczególności, że pozwany zaprzeczył istnieniu stosunku prawnego między stronami. Skoro zaś powód nie wykazał istnienia wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o. o. względem pozwanego, nie mógł nabyć jej na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2014 r.

W złożonej apelacji powód zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w obu instancjach.

Skarżący zarzucił rażące naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 509 kc; art. 228 § 1 kpc w zw. z art. 232 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 6 kc; art. 232 kpc w zw. z art. 227 kpc w zw. z art. 248 § 1 kpc oraz w zw. z art. 6 kc; art. 128 § 1 kpc w zw. z art. 128 § 1 i § 2 kpc w zw. z art. 129 § 1 kpc oraz w zw. z art. 308 kpc i art. 309 kpc. Zarzucił ponadto rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 509 kc w zw. z art. 65 § 2 kc.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną.

Sprawa niniejsza – z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość – rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 505⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 kpc, tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. Sąd rozpoznając apelację jest zatem związany podniesionymi w niej zarzutami naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i materialnego. Zarzuty apelacji nie podważają jednak trafności rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Rejonowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzuty apelacji w znacznej mierze mają charakter ogólny, a w konsekwencji częściowo nie odnoszą się do motywów zaskarżonego wyroku oraz do wątków argumentacyjnych przedstawionych przez Sąd I instancji.

Zauważyć trzeba, że w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy nie kwestionował złożonej umowy sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z listy dłużników. Przyczyną oddalenia powództwa było nieudowodnienie przez powoda istnienia wierzytelności, która przysługiwać miała pierwotnemu wierzycielowi – (...) Sp. z o. o. względem pozwanego. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie.

Podkreślić należy, że na gruncie procesu cywilnego to strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 kc, wyznaczającej

sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 kc i art. 232 kpc jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności oraz jej wysokości, a także skutecznego dokonania cesji, spoczywał na stronie powodowej, bowiem to ona z faktów tych wywodziła swoje roszczenie o zapłatę. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontryktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 232 kpc jest całkowicie chybiony. Sąd Rejonowy trafnie uznał, że powód nie udowodnił swojego roszczenia – przede wszystkim istnienia spornej wierzytelności w ogóle.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy trafnie oddalił zawarte w pozwie wnioski dowodowe powoda złożone w trybie art. 248 § 1 kpc (k. 28). Sąd słusznie wskazał, że przepis ten nie stanowi podstawy do zobowiązania podmiotów trzecich do udzielania informacji, a jedynie do przedstawiania dokumentów, które znajdują się w ich posiadaniu.

Powód wskazał w apelacji, że dysponuje jedynie kopiami dokumentów, bowiem całość oryginałów dokumentacji związanej z zawartą przez pozwanego umową znajduje się w posiadaniu pierwotnego wierzyciela, w związku z czym – zdaniem powoda – zasadny był wniosek o zobowiązanie wierzyciela pierwotnego do udostępnienia tej dokumentacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że powód miał możliwość samodzielnie zwrócić się do pierwotnego wierzyciela o udostępnienie niezbędnej dokumentacji – zwłaszcza mając na uwadze treść § 5 ust. 5 umowy sprzedaży wierzytelności (k. 49), zgodnie z którym „w uzasadnionych przypadkach na dowód istnienia wierzytelności Zbywca wypożyczy Nabywcy oryginały umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych z danym dłużnikiem, w terminie wskazanym przez Nabywcę, z tym jednakże zastrzeżeniem, iż termin ten nie będzie krótszy niż 8 dni roboczych w przypadku, gdy wypożyczenie następuje na potrzeby przedstawienia umowy w ramach prowadzonego przez Nabywcę postępowania sądowego”.

Podkreślić należy, że złożenie dokumentów w kserokopiach niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika nie sposób uznać za wystarczające. Zgodnie z treścią art. 129 § 2 kpc zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika strony; poprzez złożenie poświadczonego przez pełnomocnika odpisu dokumentu potwierdza się w nim istnienie dokumentu „źródłowego” o treści takiej samej jak odpis. Dopiero złożenie takiego dokumentu jest wystarczające dla zrealizowania funkcji dowodu z dokumentu. Powód złożył jednak jedynie niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, którą zawrzeć miał pozwany z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (k. 53) oraz noty obciążeniowej (k. 79).

Nadto podkreślić należy, że w treści dokumentu stanowiącego Notę Obciążeniową wskazano, iż wystawiona została w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy dotyczącej numeru mającego należeć do pozwanego. Powód nie wykazał jednak zdarzenia, które miałyby uzasadniać obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty kwoty określonej w notie obciążeniowej. Z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy nie wynika, czy i kiedy umowa została rozwiązana i na jakiej podstawie naliczona została kara umowna.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną - na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 kpc.